

Какво би се случило, ако съществуваше някакъв своеобразен политически ускорител, по който да се сблъскват ускорени “дипломатически протони” и да се възпроизвеждат условията на сблъсък, създал международна криза преди хикс години, месеци или дни? След това този сблъсък и високите политически енергии да позволят да се смачкат съставките на кризите и да се види не от какво са направени, а как да бъдат премахнати. И това да стане като експеримент например на сто метра под която и да е граница на горещите точки по света и да се потърсят отговорите за същността на политиката и да се зададат нови въпроси за нейната (р)еволуция.

Ако поставим достатъчно голяма маса пари на достатъчно малко пространство, то тогава бихме сътворили място във времето и пространството, от което и политиката не може да избяга. Според физиката подобно нещо би се нарекло регион във времето и пространството, който е толкова силно нагънат, че дори и светлината не може да му избяга. Това всъщност е черната дупка. Има ли “черни дупки” в политиката и в света на външните отношения, които да са капан, в който дори и светлината не може да пробие?

На този въпрос отговаря Симеон Василев в новата си книга „Десетилетието. В сянката на лидери, избори и войни“, която се бъде официално представена днес.